

350 jaar geleden ...

... kreeg onze bevolking het heel zwaar te verduren.

Vanaf 1672 dreigde het oorlogsgeweld in de streek. Een reeks conflicten, waarbij de Franse koning Lodewijk XIV de Nederlandse Republiek binnenviel om zijn macht uit te breiden, vormden de start van de Hollandse oorlogen (1672-1679). We vinden verslagen terug van plunderingen in 1673 in Waetsbrugge: opeisingen van voedsel, geld, man- en paardenkracht.

De pestepidemie van 1674-1676 werd fataal voor de verzwakte bevolking. Gemiddeld waren er toen 36 overlijdens per jaar in de Sint-Pietersparochie. Maar tussen 1674 en 1677 steeg dit tot 50, 48, 120 en 129 doden.

Eerwaarde Heer Christophorus De le Tenre kon het niet meer aanzien dat de gelovigen ongeveer 4 à 5 km ver moesten gaan om de zondagsmis bij te wonen. Om de boeren van de Ijismolen te helpen, stelde hij voor, om op eigen kosten een wijkkapel te bouwen met daarnaast een woning voor de kapelaan.

De aartsbisschop van Mechelen, Alfonsus de Bergues, verleende in 1674 zijn goedkeuring om een kapel te bouwen. Hermes Haustraete gaf een stuk grond op de glooiende "Ijismolenkouter" op de zuidflank van de Muziekberg. De kapel werd ingewijd in 1676, zoals blijkt uit het opschrift aan de ingang.

Christophorus De Le Tenre

Pastoor De le Tenre, pastoor van de Sint-Martinusparochie en kanunnik in de collegiale kerk van Sint-Hermes, was rijk en waarschijnlijk van edele afkomst. Hij was een zeer vroom man, die zijn rijkdom en zichzelf inzette voor zijn parochianen. Hij wordt ook vernoemd als exorcist.

Hij zou zelfs tussengekomen zijn om Ronse te vrijwaren van plunderingen en trok met een brief van prinses Van Nassau-Sieghen, naar het hoofdkwartier van het leger nabij Lessen.

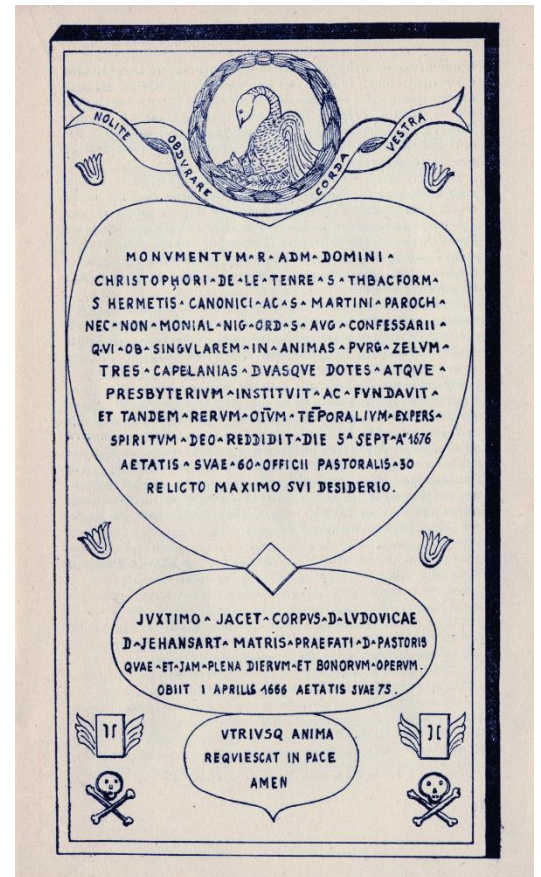
Hij stierf op 5 september 1676. Zijn grafsteen vind je nu nog terug links naast de ingang van de Passage, tegen de muur van de oude Sint-Martenskerk.

Onze-Lieve-Vrouw van Lorette

Waarschijnlijk kwam het initiatief om de kapel aan Onze-Lieve-Vrouw van Loreto toe te wijden van pastoor De le Tenre. Hij was afkomstig uit de streek van Ath en daar was er ook een belangrijke Lorettekapel.

Loreto, in Italië, was toen een belangrijke Mariale plaats geworden en dat bereikte een hoogtepunt in de zeventiende eeuw. De verering was internationaal verspreid en de toeloop van bedevaarders nam geweldig toe.

Overal werden kapellen gewijd aan Onze-Lieve-Vrouw van Loreto. Alleen in Italië tellen we er nu 1591 en daarbuiten zijn er ook nog 1213.

Op www.virtueelronse.be kan je Ronse vanuit helikopterperspectief zien en zoom je vervolgens in op de belangrijkste locaties. Op het grondplan kunnen verschillende locaties aangeklikt en virtueel bezocht worden. Bezoek zo het buiten- en binnenzicht van kapel Lorette.

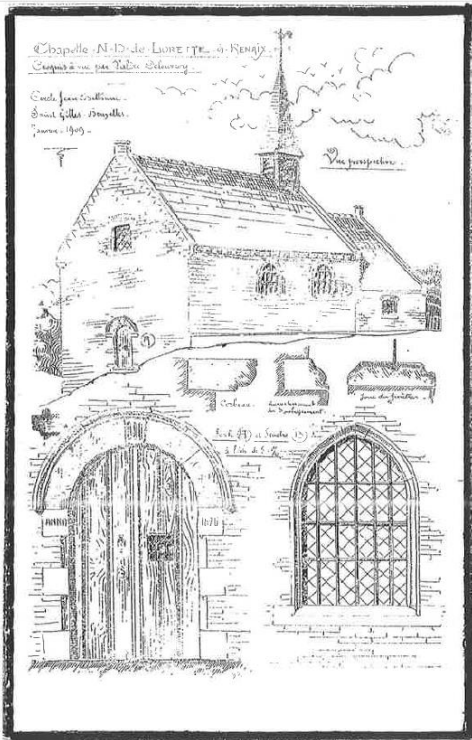
Verdere geschiedenis ...

De kapel kende een bewogen geschiedenis.

De Lorettekapel was van meet af aan zowel parochiale hulpkapel als devotiekapel.

Eerst waren er dagelijkse missen, later enkel zondagsmissen.

De noveen vond plaats rond het feest van Onze-Lieve-Vrouw Boodschap op 25 maart. In een oude folkloristische kalender van Ronse staat dat de processie, waarvan sprake is in de stichtingsoorkonde, “Tijlozenommegang” wordt genoemd, dat de meeste bedevaarders uit Ronse en Elzele komen en dat de jongelui het nuttige aan het aangename parend er onder het moederoog van Maria hun zomerlief komen zoeken. (Tijloos: Gele narcis)

Schetsen door architect Valère Delouvroy (januari 1909).

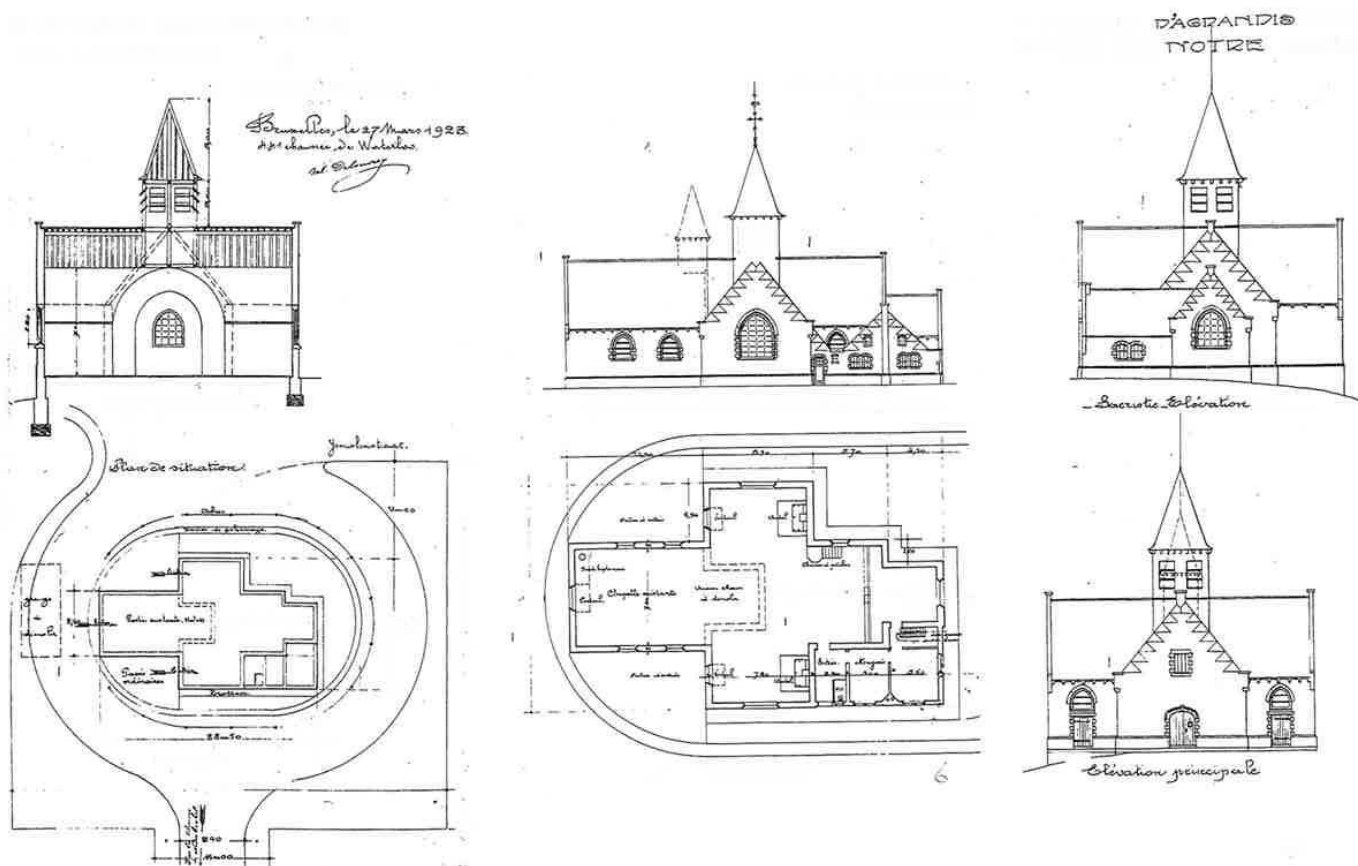
Deze deuroplijsting werd naderhand ter gelegenheid van de jubelfeesten (1976) vernieuwd door Roger Prevost (Doornik) in 1975, met de identieke configuratie in Messangis-gele rotssteen (- ANNO - 1676).

Tijdens de Franse Revolutie werd de kapel verbeurd verklaard en de inboedel verdween.

In 1806 gaf de bisschop van Gent, op uitdrukkelijke vraag van mensen uit de buurt, de toelating de kapel opnieuw te openen. Waarschijnlijk dateert het huidige klokje uit deze periode.

In de volgende periode werd de kapel niet meer continu gebruikt. In 1851 werd de parochie van Louise-Marie gesticht en in 1888 kwam er ook een kerk bij op d’Hoppe (Flobecq).

Het zou tot 1922 duren voor er weer regelmatig zondagsmissen zouden plaatsvinden op initiatief van E.H. Cyriel Delouvroy en E.H. Joseph Regibo, de kapelaan. Maar die hadden grootse plannen. Architect Valère Delouvroy, kozijn van Cyriel, tekende een grote kerk, met drie beuken, sacristie en pastorie, feestzaal, speelplein, parking en wijkschool. Een petitie van 850 mensen kon burgemeester Delghust niet overtuigen. Een wijkschool met feestzaal en speelplein werd pas na WO II geopend ... in de Lorettestraat!

De andere kapelannen na 1922 waren: E.H. Jan Vlerick, E.H. Kamiel Bruggeman, E.H. Charles Matthijs (die er in 1947 in slaagde de kapel te laten klasseren als historisch monument), E.H. Jan Pot, E.H. Elias Couvreur, E.H. Emiel Demulder, E.H. Maurits Baeckelandt, E.H. Herman Kerkhove en E.H. Hedwig Rosselle.

De religieuze diensten werden door de verantwoordelijke overheid afgeschaft rond 1985 omwille van het gebrek aan priesters.

Bronnen

- KERKHOVE H., *16 jaar geleden: 300-jarige viering "op kapelle Lorette"*, in *Annalen Geschied- en Oudheidkundige Kring van Ronse en het Tenement van Inde*, XLI, 1992, p. 5-31.
- KERKHOVE H., *Een droom ... 1923 ... Lorette – Parochie*, in *Annalen Geschied- en Oudheidkundige Kring van Ronse en het Tenement van Inde*, L, 2001, p. 11-30.